

Și al nimănui altcuiva. —J.

Dacă îl găsești, nu-l deschide înainte de tunet.

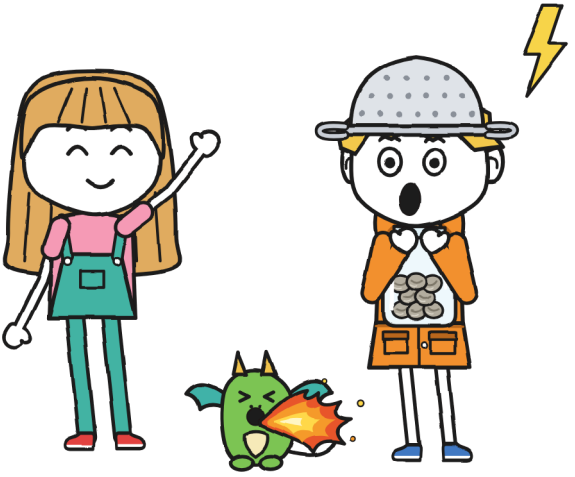

Ștampila asta arată ce se întâmplă doar în poveste: tu să nu faci așa. Dacă ține mai multe pagini, scrie DE AICI și PÂNĂ AICI. Pe o furtună adevărată, ascultă ultima pagină. —J.

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2

A nu se deschide înainte de tunet

Lui Eriksson

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

LIVRĂRI IMPOSIBILE · 2

A nu se deschide înainte de tunet

A doua carte din serie. Prima: „Pachetul ăsta mușcă”.

Text și ilustrații: Lui Eriksson

Versiunea în limba română: LinguAula

MĂRIME XL · Roman ilustrat · 13+

Prima ediție: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Se poate fotocopia liber, pentru clasă și pentru acasă.

Fonturi: Andika, Patrick Hand, Caveat și Courier Prime (licență SIL OFL).

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com

Niciun tunet n-a fost rănit în timpul scrierii acestei cărți. –].

CAPITOLUL 1

Vânătorul de furtuni

În magazinul de vizavi e un pachet care tremură.

Sâmbăta trecută s-a mișcat o singură dată. De atunci nu s-a mai oprit: un tremur fin și neîntrerupt, ca al unui câine mic în sala de așteptare de la veterinar. Așa e de șapte zile. În fiecare zi, un pic mai tare.

Iar eu am un caiet nou.

Caietul 1 s-a terminat. Mara, proprietara magazinului Livrări Imposibile, mi l-a dat pe ăsta: copertă albastră și ștampila roșie a magazinului într-un colț. Pe prima pagină am scris titlul, cu un cuvânt nou:

CAIET DE LIVRĂRI 2 · al lui Guni. OFICIAL.

„Oficial" înseamnă că îl citesc eu prima. Oficial. –].

Mara zice că în caietele oficiale nu se desenează. Vom vedea: ăsta are deja un desen.

Ce trebuie știut despre celălalt caiet: acum două sâmbete, Julita (cea cu notele verzi) și cu mine am livrat, noaptea, pe o pasarelă și fără niciun adult, un ou pe care nu-l putuse livra nimeni de ani de zile. Acum e Fărâmiță, o dragoniță care copiază tot ce fac. Mara, vrăjitoarea din magazin, ne-a pedepsit: în fiecare sâmbătă acolo, la ora zece. Eu sunt noul din cartier, și aproape tot ce am eu e încă în cutii.

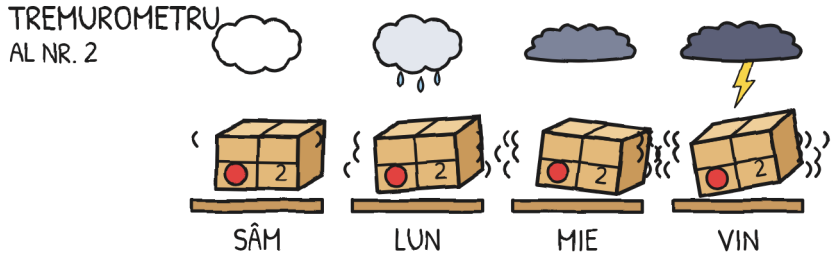
Cel care tremură e nr. 2. Stă pe raftul pachetelor returnate și are o etichetă pe care o știu pe de rost: am citit-o în fiecare după-amiază a săptămânii, în picioare și fără s-o ating, în timp ce Mara se prefăcea că nu mă vede:

- NR. 2 · FRAGIL.
- DESTINAȚIE: Flora, strada Canalului nr. 9.
- INSTRUCȚIUNI: A NU SE DESCHIDE ÎNAINTE DE TUNET.
- EXPEDITOR: R.

În jur, douăzeci și trei de ștampile RETURNAT. Le-am numărat de două ori, în caz că vreuna ar fi căzut.

Un pachet returnat e un pachet pe care nu l-a putut livra nimeni: dacă cel care îl primește nu-l semnează cu cerneală care nu se șterge, în zori se întoarce zburând pe raftul lui, în șir, ca rațele. Au mai rămas nouăsprezece: scrie pe zid, cu verde, cu scrisul Julitei, iar ce scrie Julita cu verde nu se șterge. Pe toate le trimite aceeași persoană, R., despre care se știe doar că are un scris foarte urât.

În fiecare după-amiază notam cât tremură și ce vreme e afară: așa a ieșit TREMUROMETRUL AL NR. 2. Vineri, norul avea un fulger înăuntru.

Nu tremură de frică: tremură pentru că vine o furtună. Sâmbătă, la șase seara. Am verificat de șase ori prognoza. —].

Am citit nota de două ori. A doua oară, doar partea cu ora șase.

Sâmbătă, la zece, Mara, cu pălărie mov și cu ștampila ei care scoate scântei cu miros de lumânare stinsă, ne aștepta în spatele tejghelei cu nr. 2 în mâini. Nu pe raft: în mâini. Lângă ștampilă stătea încă broasca de cauciuc, a mea de când încetase să mai fie a nimănui. Iar Toni, curierul de la FULGER, stătea în picioare, cu casca pe cap: sâmbetele sunt și pentru el pedeapsă, iar Toni își ține pedepsele cum livrează, la timp și fără să-și scoată nimic.

— De douăzeci și trei de ori l-am dus eu, a spus Mara. Și niciodată pe furtună.

Mara a trecut degetul mare peste etichetă. M-am uitat la vitrină, tot mai cenușie: călătoria de azi n-avea să semene cu celelalte.

— Ăsta, a anunțat Mara, îl livrați voi. Azi după-amiază.

Julita a sărit atât de sus, că aproape a atins afișul MAI SUNT 19, și până a ajuns jos vorbea deja. Eu n-am sărit: mi-au rămas în minte două cuvinte, „azi după-amiază”, și o oră, șase, care mă apăsau mai greu decât pachetul.

Mara a pus trei condiții și le-a numărat pe degete:

1. Plecați la cinci, înainte să vină furtuna, și rămâneți la Flora până trece.
2. Familiile voastre știu deja, și Flora la fel.
3. Regula e cea de pe etichetă: nu se deschide înainte de tunet. Și trebuie să fie tunetul de deasupra: cele de departe nu contează.

Am recunoscut șmecheria: erau aproape regulile din cearta Verei, stăpâna Fărâmiței, dar spuse dinainte, nu după. Mara nu fusese la ceartă și a aflat oricum: în cartierul ăsta, certurile ajung înaintea pachetelor.

— Și tu nu vii? a întrebat Julita.

— Eu am treburi aici, a răspuns Mara, și s-a uitat pe vitrină la cer, care se făcea tot mai cenușiu.

La capătul tejghelei era o pătură împăturită, niște căști de schi pentru urechi și o cratiță. Le-am văzut pe toate. M-am uitat înapoi la pachet.

Atunci Julita s-a uitat la mine.

— Ție îți plac furtunile?

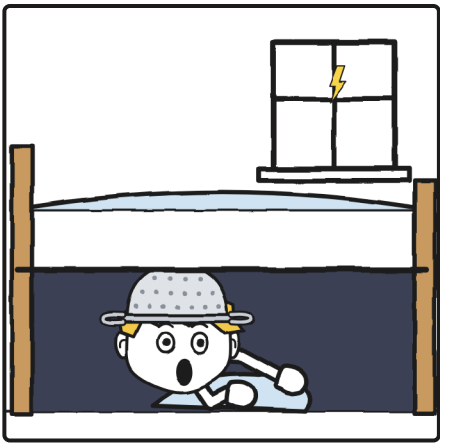
A întrebat-o uitându-se drept la mine. Aș fi putut spune adevărul. Am spus asta:

— Îmi plac enorm. În vechiul meu cartier eram vânător de furtuni profesionist.

În celălalt caiet, o minciună a avut nevoie de o zi și o noapte ca să se întoarcă. În ăsta am hotărât să-i scutesc drumul: am desenat minciuna chiar în dimineața aceea și, în căsuța de alături, adevărul.

Strecurătoarea era cea din bucătărie, din oțel, cu două mânere. Nu oprea fulgerele. Pe mine mă ajuta să am ceva deasupra capului. Acum era într-o cutie din mutare, lângă foarfecele pe care mama le căuta de o săptămână.

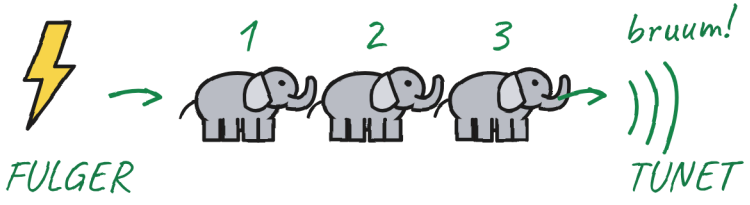

Julita m-a învățat să număr o furtună, în caietul meu, fără să ceară voie și cu verde.

Se numără de la fulger până la tunet, în elefanți: „un elefant” ține o secundă, mai mult sau mai puțin, și la fiecare trei sunt un kilometru. Așa afli, cam, cât de departe a căzut fulgerul; unde va cădea următorul, nu. Ce nu spune numărătoarea e când se poate ieși, iar asta, după Julita, e altă regulă, fără desen: o jumătate de oră după ultimul tunet.

Am încercat-o în șoaptă și mi-au ieșit niște elefanți iuți de tot, din cei care nu folosesc la nimic. Eu n-aveam nevoie să număr nimic, pentru că mie îmi plac furtunile, dar am notat, pentru orice eventualitate.

Toni a citit eticheta peste umărul meu, cum citește tot ce nu-i aparține.

un elefant, doi elefanți, trei elefanți...

1 elefant = 1 secundă

3 elefanți = 1 kilometru (aproximativ)

0 elefanți = DEASUPRA!

↖ Asta e tunetul de pe etichetă.
Cele de departe nu deschid pachetul.

Mai mulți elefanți: fulgerul ăla a căzut mai departe.

Dacă auzi un tunet, chiar și departe: la adăpost!

— FULGER nu livrează pe furtună, a spus, și ne-a arătat literele mici de pe rucsacul lui galben: CURIER FULGER · ÎN ZECE MINUTE SAU GRATIS și, cu lupa Julitei, un asterisc: *Cu excepția furtunii.

— Încă nu e furtună, a spus Julita.

Toni a recitit literele mici, în caz că ar fi zis ceva despre „încă". Nu zicea nimic.

Așa că Toni a venit cu noi. Numără elefanții dintr-o suflare, „unudoitrei!”, ca pe o livrare. După Toni, toate furtunile sunt la un kilometru. Nu știu dacă e curaj sau lipsă de elefanți.

La cinci am fugit acasă după pelerină; Julita m-a așteptat în fața blocului. Mama mă aștepta în ușa apartamentului, cu pelerina atârnându-i din mână. Are o teorie despre portocaliu: că se vede de departe. N-am știut niciodată de unde crede ea că o să se uite.

— Pune-o pe cea portocalie, a spus. Sigur vrei să mergi? Dacă tu, când tună...

— LA REVEDERE, MAMĂ!

Am coborât scările câte două deodată. Calculasem că, din cauza ecoului din scara blocului, jumătate din fraza mamei se va pierde pe drum. Nu s-a pierdut. Julita era jos.

„Dacă tu, când tună...” CE? –].

Am trecut Podul Mare cu cerul din ce în ce mai negru. Noaptea îl ridică, să treacă vapoarele; ziua îl trece toată lumea, iar la ora aceea îl treceam doar noi și un domn grăbit, în sens invers, care e sensul bun când vine furtuna. Eu țineam nr. 2 cu amândouă mâinile, foarte drept. Toni își împingea bicicleta: e cel mai încet pe care l-am văzut mergând pe cineva de la FULGER fără să fie rătăcit.

Pe la mijloc, Julita a salutat apa cu mâna, sec, scurt, fără să zâmbească, ca pe cineva care îți e antipatic. O face din noaptea

pasarelei. Cred că e înțelegerea: ea salută, iar apa o lasă să treacă.

Departe, s-a luminat cerul.

A fost o clipire în spatele norilor, fără zgomot, ca atunci când cineva aprinde și stinge lumina într-o cameră în care tu nu ești. Julita s-a oprit pe loc și a numărat elefanți în șoaptă, cu ochii închiși. A numărat treizeci până să audă ceva. Eu am numărat cu ea, în gând, cu elefanții mei iuți de tot, și mi-au ieșit patruzeci și doi.

Bruum.

— Vreo zece kilometri până la fulgerul ăla, a calculat ea. Prognoza anunță furtuna pentru ora șase.

— A tunat! a exclamat Toni. Acum se poate deschide?

— Ca să deschidem pachetul, ăla nu contează, a spus Julita, fără să deschidă ochii. E la zece kilometri; cel de pe etichetă e tunetul de deasupra: zero elefanți. Dar se aude deja: la adăpost! Fugiți!

Am fugit până pe strada Canalului, prefăcându-mă că n-am auzit nimic. Nici bruumul, nici chestia cu ora șase.

— Ăsta a fost un hâc? a întrebat Julita, fără să încetinească.

— Nu, am spus. Hâc!

Toni s-a îndoit peste ghidon și a râs atât de tare, că bicicleta i-a luat-o într-o parte. Julita n-a râs. A îngustat ochii, ca atunci când citește ceva ce nu e scris.

Un tunet, un hâc: mi se întâmplă de mic. Dacă furtuna e departe, rămâne la unul; dacă e deasupra, vine altul, și altul, la fiecare trei secunde, până pleacă. Nu e frică. E ceva ce face corpul meu fără să mă întrebe, ca atunci când crești sau strănuți, și, ca și creșterea, nu se oprește dacă faci o față serioasă. Știu, pentru că le-am încercat pe toate.

Se numește frică. —].

Pe strada Canalului, Vera, cea cu părul roșu, ne aștepta deja la ușa Casei Dragonilor, lipită de cea a Florei, cu Fărâmiță în brațe. Fărâmiță, de cum m-a văzut, mi-a luat fața: o face mereu, se uită la mine o secundă, verifică ce față am și și-o pune și ea.

Am lăsat nr. 2 în coșul bicicletei lui Toni și am deschis brațele.

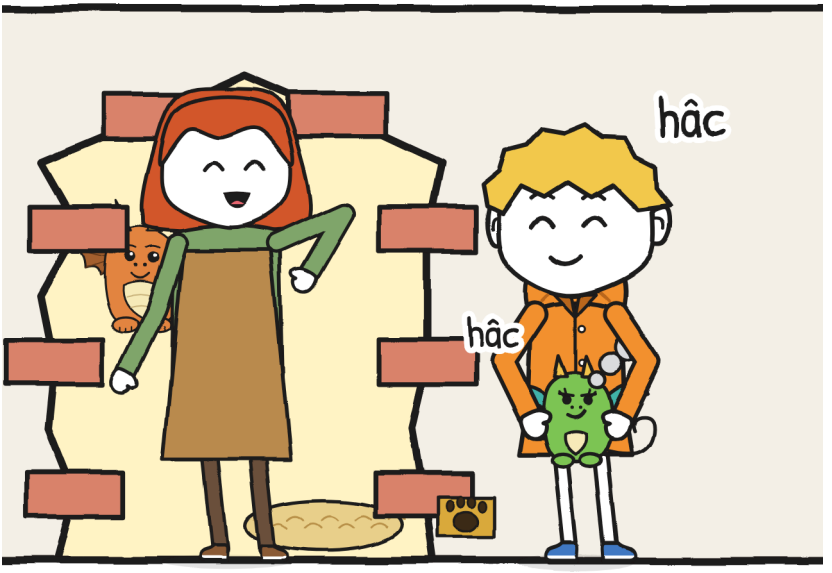
— E prima ei furtună, a spus Vera, și mi-a lăsat-o în brațe. Îți copiază tot, Guni. Și ce simți. Iar dacă se sperie, n-o trage: se agață. Când trece furtuna, trei lovituri în zidul curții Florei și vin s-o iau.

— Eu nu simt nimic, am răspuns. Mie îmi plac furtunile.

Am spus-o scoțând pieptul în afară, iar Fărâmiță, în brațele mele, a scos pieptul la fel, cu gâtul întins: chipul viu al cuiva căruia îi plac furtunile, în două mărimi. Vera s-a uitat la amândoi, unul peste altul, cu aceeași față, și n-a spus nimic. Vera își păstrează lucrurile pentru când e nevoie de ele.

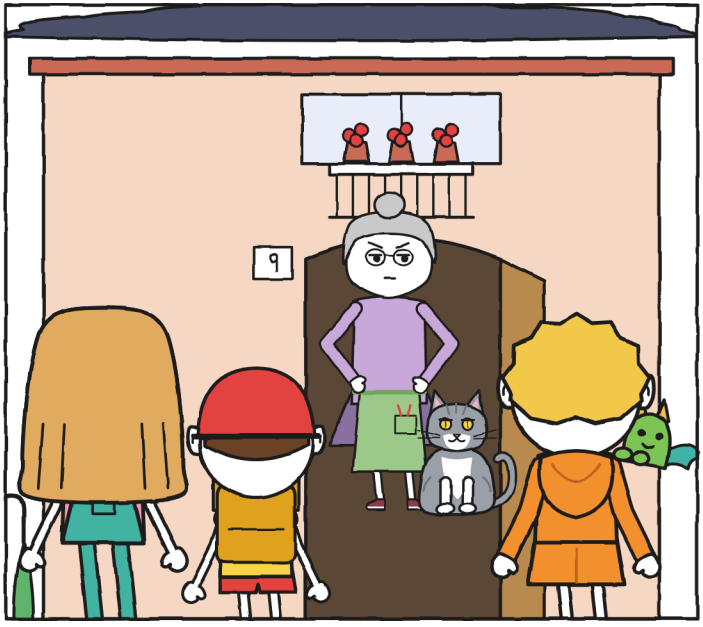
Departe, a tunat. Eu am făcut hâc. Fărâmiță a făcut hâc, și i-a ieșit fum pe nas.

— Înăuntru, imediat, a tăiat-o Vera, și ne-a împins spre ușa Florei.

Casa Florei e cea cu mușcate, cele de pe balconul de unde ne-a privit o doamnă acum două sâmbete, cu stropitoarea în aer.

A deschis ușa înainte să batem: o doamnă cu coc cenușiu și ochelari, în șorț verde de grădinar, plin de buzunare, și, între picioare, un motan cenușiu cu pieptul alb, care s-a uitat la noi ca la un pachet care nu era pentru el. Ea s-a uitat la cutie. S-a uitat la cer. S-a uitat la Fărâmiță. În ordinea asta, și fiecărui lucru i-a dat același timp, adică puțin.

— Dragonița Verei. Să nu-mi pârjolească ferigile, a spus. Intrați, că vine ploaia. Dar vă avertizez: eu nu semnez pietre.

O POVESTE, ȘASE MĂRIMI

Cartea asta există în șase mărimi, pentru copii de la 3 la 16 ani, și în peste 20 de limbi. XXS, XS, S, M și L spun povestea pagină cu pagină, pe aceleași desene și cu tot mai multe nuanțe. XL e romanul: aceeași poveste, cu loc pentru tot ce gândește Guni și nu spune.

Nivelurile CECRL sunt orientative: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Fiecare în mărimea lui. Aceeași furtună. —J.

PENTRU FAMILII ȘI PROFESORI

Lucrează fiecare capitol pe linguaula.com (cu activitățile mărimii L)